

[LIII Gyldenkilde]

udtryk for, er en del af det kommissorium, og derfor ved man selvfølgelig noget om det i Zeuthenudvalget. Men jeg frygter altså, at hvis det kommer til at fremgå af denne debat – og det kan man jo med fuld ret formode – at man fastholder, at 7 år i systemet er maksimum, og at man vil beholde de arbejdstilbud og uddannelsesstilbud, vi kender i dag, er vi altså derhenne, hvor folk drysser ud af systemet. Og så kan det godt være, at fru Jytte Andersen synes, at jeg overreagerer.

Men tænk, at man også skal stå her og lytte til det pjat med en sammenligning mellem en direktør og en LO-arbejder, som fru Pia Christmas-Møller var inde på! Den sammenligning er jo helt ude i det blå, og jeg bliver altså ophidset, jeg bliver moralsk forarget over, at man kan stå her og sige med store armbevægelser, at de mennesker er ubrugelige, de skal ud af systemet, de skal ikke have en chance mere, de skal ikke have et arbejdstilbud mere. Det er stensikkert, at de kan blive tvunget til at gå fra hus og hjem, sådan som fru Sonja Albrink var inde på. Man kan ikke eksistere i dag, hvis man ikke har to indtægter; nu mister man den ene, og man mister også understøttelsen på 131.000 kr. Og hvem er det, det går ud over? Det er kvinderne. 80 pct. af de langtidsledige er kvinder, det ved vi fra flere undersøgelser.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Fru Lilli Gyldenkilde siger, at man må gå fra hus og hjem, og at det er kvinderne, det går ud over. Jeg synes, det er vigtigt at fastholde, at det er de gifte kvinder, det går ud over.

Og jeg synes ikke, fru Lilli Gyldenkilde er gået ind i den diskussion, jeg har forsøgt at rejse omkring kontanthjælpen. Er det rimeligt, at alle mennesker uanset trang skal have en slags borgerløn? Det er jo det, fru Lilli Gyldenkilde siger, og det bliver også konsekvensen af det. Nogle af dem, vi taler om, har haft 26 ugers reelt arbejde på et eller andet tidspunkt af deres liv, og så har de i øvrigt fået udbetalt 1 mio. kr. af det offentlige, uden at de har haft arbejde. Det er rigtigt, at de har passet deres arbejdstilbud og uddannelsesstilbud, men det offentlige har givet dem 1 mio. kr. Hvad med alle dem, der ikke har fået 1 mio. kr.?

Jeg kender et par sociale tilfælde, som jeg godt kunne bruge 1 mio. kr. til, og det er jo det, det handler om. Det handler om udbetaling af 1 mio. kr., og vi siger bare, at det synes vi ikke vi kan fortsætte med. Vi vil gerne have lov til at se på det trangsbestemte, inden vi udbetaler mere, og det er da o.k., når vi har kontanthjælpssystemet. Efter hvad jeg har undersøgt, er kontanthjælpen indrettet sådan, at man ikke nødvendigvis skal gå fra hus og hjem. Men det er også klart, at hvis man ikke til evig tid kan basere sin tilværelse på to indtægter, bliver man nødt til at indrette sig efter det.

Jeg er blevet skilt; jeg måtte også sælge huset. Der var ikke nogen, der sørgede for, at jeg kunne blive i det hus. Sådan kommer vi jo ud for sociale begivenheder, som vi på en eller anden måde må tage hånd om. Og det, jeg blot gerne vil høre, er, om arbejdsministeren vil give det tilsagn, at vi på et eller andet tidspunkt kan diskutere disse mennesker konkret. Det tror jeg nemlig vil fremme processen. Så kan vi se: Er det stakkels mennesker alle sammen? Vi vil så konstatere, at det er det ikke. Nogle af dem bør vi gøre noget for. Andre behøver ikke så meget.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Man må jo altså have lidt virvar oven i sit hoved, når man kan blive ved med at argumentere, som om det er en social begivenhed, at man må ud af et erstatningssystem på grund af, at der ikke er en arbejdsplads til én.

Den eneste sociale begivenhed, disse mennesker kommer ud for, er, at der ikke er et arbejde at anvise dem til, og så bliver de sociale klienter. Det er det, vi her taler om. Og alt det dér med livslange ydelser – jamen kæreste, hvis folk kunne skaffe sig 9 måneders arbejde inden for 2½ år hele tiden, så kunne de jo være i dette her system hele deres liv. Sådan er det jo.

Lad os nu ikke gøre det mere kompliceret, end det er. Og lad os nu ikke bilde hinanden noget ind, som ikke er rigtigt. Lad os nu forsøge at finde en løsning for disse mennesker. Det er en lille gruppe mennesker, som kommer ud i en social deroute nu, fordi vi ikke vil spænde et sikkerhedsnet ud under dem i måske 1 år eller 1½, indtil der findes nogle varige løsninger på dette område.